

Alderen, blev indkaldt, da den delvise Mobilisering fandt Sted. Disse Folk hjemsendes nu efterhaanden og erstattes med Maskinister, som før har været i Flaaden, men ikke som faste Maskinister. Disse Folk faar en Løn af 27 Kr. om Maaneden, og de faste Maskinister faar en Løn, der er 6—7 Gange saa høj. Men disse Reserveunderofficerer udfylder Pladsen som faste Maskinister. Nu kan jeg ikke tænke mig, at det, at jeg omtaler dette Forhold her, kan forrykke vor udenrigspolitiske Stilling, og jeg vil derfor spørge den højtærede Marineminister, om det ikke var muligt at efterkomme et af disse Reserveunderofficerer indgivet Andragende om, at de, i alt Fald naar de gør Tjeneste i Stedet for de faste Maskinister og da i særlig Grad som Førstemaskinister, de, der har Ansvar for Maskinen i Baaden, kunde rykke op i Nærheden af den Løn, de faste Maskinister faar. Jeg er ikke sikker paa, at alle disse indkaldte Reserveunderofficerer vil være i Stand til at udfylde Pladsen som Førstemaskinister, jeg er endda snarere sikker paa det modsatte, men i hvert Fald vil der med nogen Søgning sikkert kunne findes et tilstrækkeligt Antal kvalificerede Folk, som efterhaanden kan erstatte de faste Maskinister, der bliver hjemsendt, og da vil det, synes jeg, være rimeligt at lønne dem noget nær paa samme Maade som de Folk, der er hjemsendte. Jeg ønsker at lægge et godt Ord ind for dette, fordi jeg synes, Rimelighed taler for, at naar et Menneske udfører et vist Arbejde, skal han saa vidt muligt have den derfor fastsatte Betaling.

Disse Reserveunderofficerer har, som sagt, 27 Kr. om Maaneden. Nu sker der det mærkelige, at man omkring i Hjelpekasserne — jeg siger det her, fordi der her i Salen sidder adskillige, der har med Administrationen af Hjelpekasserne at gøre — har dannet et System, hvorefter man ikke hjælper en indkaldt Underofficerer Hustru. Hjelpekassernes Bestyrelse maa være uvidende om, hvordan Forholdet er, thi naar man faar at vide, at den Mand, hvis Hustru søger om Hjælp, kun har 27 Kr. om Maanedens, forudsat at han i øvrigt er uformuende, maa man dog erkende, at dette ikke er tilstrækkeligt til at ernære Hustru og eventuelt Børn med, saa at hans Hustru maa gaa ind i Rækken af dem, der kan faa Hjælp af Hjelpekasserne, medens Forsørgeren er indkaldt. Jeg vil antage, at naar jeg har nævnt Sagen her, vil det være tilstrækkeligt for dem af de

her tilstedeværende, der har med Hjelpekassernes Bestyrelse at gøre.

Saa er der Spørgsmaalet om den ulykkelige Orlov. Det er klart, at naar Folk, er under tvungne Forhold, ønsker de lidt af denne Tvangslindet og ønsker saa megen Frihed, som det er dem muligt at faa. Det er smaat med Frihed i Hæren, men det er meget mindre end smaat med Frihed i Marinen. F. Eks. har de Folk, der nu har ligget i Store Bælt i en 3 Maaneders Tid, haft meget lidt Frihed. Mange af dem bor i København eller endnu længere borte fra Store Bælt, og for dem er det umuligt at naa deres Familie, fordi de faar en knap Dags Landlov, ligesom det er umuligt for dem at faa deres Familie ud til dem, fordi de ikke har Raad til det. Jeg vil derfor henstille, om det ikke kunde lade sig gøre, at de Folk, der er stationerede i Store Bælt, kunde faa en saadan Orlov, nogle Dage maaske, naar det kan ske uden større Skade for Tjenesten, saa at de blev i Stand til at komme hjem og se til Hustru og Børn. Det skulde ikke alene være for Behagelighedens Skyld, men fordi det i mange Tilfælde er nødvendigt i disse fortvivlede Tider, at Mand og Hustru kommer til at tale sammen om deres Forhold, da alt ikke kan gaa, som det skal, naar Manden er kaldt hovedkuld's bort uden at have faaet Tid til at træffe Dispositioner for, hvordan Sagerne skal ordnes, medens han er borte. Maaske kunde der ogsaa gives fri Rejse for Hustruen til et Besøg hos Manden, thi som Forholdet er nu, er det urimeligt. Det kan være, jeg har Uret, men jeg har en Følelse af, at det ikke altid er saa meget Tjenesten, der gør det nødvendigt, at Fritiden afknapes saa stærkt, som Tilfældet er, men at det mere er et Ønske hos Kommandoen om at vise, at man raader over disse Menneskers Velfærd og Tid o. s. v. Jeg vil ønske, at min Fornemmelse ikke er rigtig, men man kan ikke helt frigøre sig for den Opfattelse, at der er noget saadant med i Spillet. Som et lille Eksempel paa, hvordan det er, skal jeg anføre Forholdene i en Baad, der er stationeret i Frihavnen. Herregud, Frihavnen er saa nær København, at en Mand uden Skade kunde enten modtage Besøg af sin Familie eller besøge sin Familie i København. Men nej, det kan han ikke faa Lov til. Ogsaa det vil jeg henstille, at man søger at ændre. Tjenesten kan dog neppe kræve, at et Menneske skal være fuldstændig stavnsbundet til denne Plet ude i Frihavnen.